

Fővárosi Ítéltábla

7.Pf.20.466/2022/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Szilágyi Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Szilágyi Gabriella Andrea ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe, levelezési címe: levelezési cím) felperesnek – dr. Krisztiáni István ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt név I.r. alperes (I. rendű alperes címe.) I. rendű, a jogi képviselő nélkül eljáró II.r. alperes (II. rendű alperes címe) II. rendű, a hivatal (hivatal címe) által képviselt III.r. alperes III. rendű, az Imre Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe), ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd) által képviselt IV.r. alperes (IV.r. alperes címe.) IV. rendű, dr. Krisztiáni István ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt V.r. alperes (V.r. alperes címe.) V. rendű és V.r. alperesné (uo.) VI. rendű alperesek ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. december 14. napján kelt 33.P.21.541/2016/186. számú közbenső ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 187. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

közbenső ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a felperes és az I. rendű alperes élettársi életközössége 2013. február 1. napján szűnt meg.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000 (Hatvanezer) forint plusz áfa összegű másodfokú perköltséget.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes és az I. rendű alperes 2001. január 20-án kötött házasságot, mindkettőjüknek ez volt a második házassága, első házasságukból egy-egy gyermekük született. A felperes és az I. rendű alperes közös gyermeke 2001. május 28-án született meg. Házasságukat a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2009. június 4. napján meghozott ítéletével felbontotta. A kötelék felbontását a házastársak közösen kérték, a járulékos kérdésekben megegyeztek, és úgy nyilatkoztak, hogy életközösségük 2001. október 1-jén megszakadt.

[2] A bontóperben tett nyilatkozatuktól eltérően a felperes és az I. rendű alperes házassági életközössége nem szakadt meg; együtt éltek, amikor az I. rendű alperes szülei (V-VI. rendű alperesek) tulajdonában álló cím alatt lévő lakóházas ingatlanon lakást alakítottak ki a maguk számára, majd 2002-ben együtt vásárolták meg, újítták fel, és alakították át a település¹, köz neve köz 2. szám alatti ingatlant; emellett továbbra is együtt működtették a vagyonukba tartozó gazdasági társaságokat. A felperes 2013. február 1-jén költözött el a közös lakóhelyükül szolgáló utcanév utcai lakásból.

[3] A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy a utcanév utcai és a település¹i ingatlanok 1/2 részének a tulajdonjogát házastársi, illetve élettársi vagyonközösség jogcímén megszerezte, és kérte mindkét ingatlan közös tulajdonának a megszüntetését is. Annak megállapítását is kérte, hogy színleltsege okán semmis az a szerződés, amellyel az I. rendű alperes eladta a szüleinek a utcanév utcai lakást. Az I. rendű alperest többtelehasználati díj és egy közös vagyonba tartozó személygépjármű fele része ellenértékének a megfizetésére is kérte kötelezni.

[4] Előadta, hogy házassági életközösségük nem szakadt meg, házasságuk felbontását azért kérték, mert 2009-re a nevén lévő gazdasági vállalkozások nagymértékű tartozást halmoztak fel, és tartottak attól, hogy a hitelezők a család vagyonából keresnek kielégítést. Hangsúlyozta, hogy a házasság felbontása ellenére továbbra is családként élt együtt az I. rendű alperessel, közös gazdálkodást folytattak, közösen nyaraltak, és a település¹i ingatlanra terhelt hitel törlesztésében is részt vett.

[5] Az I. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

[6] Vitatta, hogy a házassági életközösség 2001. október után is fennmaradt, állítása szerint ezt követően tanú⁹val élt élettársi kapcsolatban egészen 2006-ig. A közös nyaralásokat azzal magyarázta, hogy erre közös gyermekük harmonikus felnevelése érdekében volt szükség.

[7] Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes 2001. január 20. napjától 2009. június 4. napjáig házastársi életközösségben, míg 2009. június 5. napjától 2013 áprilisáig élettársi életközösségben éltek egymással.

[8] Döntésének jogi indokolása szerint a tényállást a bizonyítékok mérlegelésével, a meghallgatott tanúk és a csatolt okiratok, valamint fényképek alapján állapította meg.

[9] Kifejtette, hogy a felperes által állított életközösség fennállását a felperes közeli hozzátartozóin kívül elfogulatlanak tekinthető tanúk (köztük a település¹i ingatlan eladója) is alátámasztották, ők ugyanis találkozásaik alkalmával egy párként látták a felperest és az I. rendű alperest, az általuk megjelölt időpontok pedig lefedték a felperes által megjelölt időszakot. Ugyanakkor az I. rendű alperes által bejelentett tanú² tanú ellentmondásos vallomást tett a tekintetben, hogy a házassági életközösség megszűnését követően az I. rendű

alperes tanú⁹val élt, vele folytatott szerelmi viszonyt. Rámutatott: tanú² az I. rendű alperessel közös lányuk életkora alapján az életközösség megszakadását a 2013. évre tette, ami arra utal, hogy a felperes és az I. rendű alperes életközössége nem 2001 októberében szakadt meg. A házassági bontóperben megjelölt időpont azért sem felel meg a valóságnak, mert 2001 októbere után több tanú is látta együtt a felperest és az I. rendű alperest, és valamennyien egy párként írták le őket; a házastársak 2001 októbere után is együtt dolgoztak, külső személyek előtt egy párnak látszottak, és családként éltek együtt. tanú¹³ és tanú¹⁰ vallomása megerősítette, hogy a felek együtt laktak a utcanév utcai ingatlanban, annak kialakítását közösen finanszírozták, az építési munkákat pedig közösen intézték. tanú¹⁰ vallomása azt is alátámasztotta, hogy a településli házzal kapcsolatos megbeszéléseken mindig közösen vettek részt, együtt határozták el, hogy miként és hogyan szeretnék az építési munkák befejezését.

[10] Ugyanakkor az I. rendű alperes által állított tanúk azt adták elő, hogy 2001 végétől tanú⁹ volt az I. rendű alperes párja. Ezt azonban a tanúvallomásokon kívül semmilyen egyéb bizonyíték, sem okirat, sem fényképfelvétel nem támasztotta alá. Azt életszerűtlennek tartotta, hogy tanú⁹ azért nem tudott fényképfelvételeket mutatni a 2014 előtti kapcsolatról, mert mobiltelefonja memóriája megtelt.

[11] Ezzel szemben az I. rendű alperes sem vitatta, hogy a felperes 2011-ben nagyobb összegű befizetést eszközölt a településli ingatlanra felvett hitel törlesztése érdekében. Életszerűtlensége okán nem fogadta el, hogy a pénzt a testvére útján az I. rendű alperes küldte a felperesnek, hiszen, ha rendelkezésre állt a törlesztőrészlet befizetéséhez szükséges pénzösszeg, úgy azt maga is befizethette volna, vagy akadályoztatása esetén erre megkérhette volna a testvérét.

[12] A közös nyaralások ugyancsak azt mutatják, hogy a felperes és az I. rendű alperes életközössége fennállt. Ezekre nem csak a közös gyermek miatt volt szükség, amit alátámaszt, hogy 2012. április 28-án a felperes és az I. rendű alperes közösen vettek részt egy esküvőn, ahol nem volt velük a közös gyermekük.

[13] Döntése összegzéseként rámutatott: a felperes bizonyította, hogy az életközösség a válást megelőzően is fennállt, és azt követően sem szűnt meg, míg az I. rendű alperes nem tudta megcáfolni a felperes állítását.

[14] A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 213. § (3) bekezdése alapján közbenső ítélettel rendelkezett a kereset jogalapja fennállásának a megállapításáról.

[15] Az elsőfokú bíróság közbenső ítélete ellen az I. rendű alperes jelentett be fellebbezést, amelyben elsődlegesen a megváltoztatását kérte, annak megállapításával, hogy 2001. január 20. napjától 2004. június 4. napjáig éltek házasságban, melyből 2001. október 1. napjáig voltak házassági életközösségben, ezután külön éltek. Másodlagos kérelme az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének a hatályon kívül helyezésére irányult.

[16] Kiemelte a bizonyítékok közül a bontóperi ítéletet, a bontóperben megtett nyilatkozatokat és a 2009. június 4-én megkötött egyezséget. Hangsúlyozta: a bontóperben a felperes jogi képviselővel járt el és sem ő, sem a jogi képviselője nem vitatta az ott elhangzottakat, illetőleg a bíróság által megállapítottakat. Ezt az ítéletet 13 évvel később nem lehet semmissé tenni a felpereshez rokoni szálakkal vagy érdekekkel fűződő tanúk vallomása alapján. A bontóperi ítélet egyértelműen tartalmazza, hogy a felek életközösségük alatt nem szereztek közös lakást, a felperes 2001 októberében elköltözött közös lakóhelyükről, amely a szülei tulajdonában álló ingatlanban volt; közös szerzeményi ingó- és ingatlanvagyonnal nem rendelkeztek, ezért lemondtak egymással szemben a vagyoni követelésekről.

[17] Álláspontja szerint súlyozottan kell vizsgálni azoknak a tanúknak a szavahihetőségét, akik a közokiratba foglalt ítélettel ellentétes vallomást tettek; meg kell vizsgálni a tanúk felekhez fűződő viszonyát, valamint azt, hogy állításukat más bizonyíték alátámasztja-e.

[18] Sérelmezte, hogy édesapja írásbeli vallomását az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, holott az teljes mértékben alátámasztja az általa előadottakat. Ennek a vallomásnak azért van kiemelkedő jelentősége, mert az édesapja napi szinten jelen volt az életében, így pontos képet tud adni a korábbi eseményekről. Tőle eltérően a felperes által bejelentett tanúk csak részeseményekről, egy-egy alkalomról tudtak beszámolni, semmilyen formában nem láttak bele az életébe, vallomásuk saját következtetéseikre épül és azokra a hamis tényekre, amelyeket feltehetően a felperestől hallottak. Valódi ténytanúsítványt azonban egyikük sem tett arra vonatkozóan, hogy életközösségük kétséget kizáróan ilyen hosszán tartott volna. Hangsúlyozta: közös gyermekük pszichés jólétének a biztosítása érdekében mindketten ügyeltek arra, hogy az életközösség megszakadása után senkit ne engedjenek közel az életükhöz.

[19] Hangsúlyozta azt is, hogy az általa bejelentett tanúk láttak bele igazán az életébe, ők gyakori látogatók voltak a ingatlan címen és a tapon is, így adekvát és pontos tényállítás csak tőlük volt várható. tanú9 nyilatkozata szintén sokkal pontosabb mint bárki másé, hiszen 2011 decemberétől kisebb-nagyobb megszakítással több, mint tíz évig álltak szerelmi kapcsolatban. Az időpontok tekintetében a tanúk esetleges tévedése nem teszi kétségessé vallomásukat, hiszen ilyen régi események tekintetében óhatatlanul előfordulnak pontatlanságok, amelyek éppen arra utalnak, hogy nyilatkozataik nem voltak betanítva. A fotók és az együtt nyaralások pedig csupán azt támasztják alá, hogy a közös gyermek érdekében többször megpróbálták helyrehozni kapcsolatukat, ez azonban nem sikerült, az életközösség nem áll helyre.

[20] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult.

[21] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tanúvallomások és az írásbeli bizonyítékok okszerű értékelésével hozta meg a döntését; a tényállást alaposan felderítette, így ítéletének a hatályon kívül helyezésére nincsen ok. Álláspontja szerint az általa bejelentett tanúk túlnyomó része (munkavállalók, vállalkozók, kivitelezők) a 2000-2013 közötti időszakban voltak részesei az életüknek, míg az I. rendű alperes által bejelentett tanúk a

múltat, a jelent és a jövőt is képviselik és szinte mindegyikük az I. rendű alperes családtagja, vagy anyagi függőségben állnak vele. Az elsőfokú bíróság akkor is helyesen járt el, amikor az I. rendű alperes édesapjának „írásbeli vallomását” nem értékelte, hiszen az nem is vehető figyelembe annál is inkább, mivel V.r. alperesnek lehetősége lett volna a bíróság előtti vallomástételre, de sorozatos idézések ellenére nem jelent meg a bíróság előtt. Hangsúlyozta, hogy az általa bejelentett tanúk nem a tőle hallottakról számoltak be, hanem saját tapasztalataikról. Az I. rendű alperes által bejelentett tanúk közül kiemelte tanú2 vallomását, aki megerősítette, hogy az életközösség akkor ért véget, amikor az I. rendű alperessel közös kislányuk 12-13 éves volt. Megemlítette, hogy tanú9 semmilyen egészségügyi, családi vagy a gyermekkel kapcsolatos konkrétumot nem tudott mondani, sőt még a közös múltjukat sem tudta bizonyítani, az I. rendű alperes által bejelentett többi tanú pedig még ellentmondásokba is keveredett. Fenntartotta, hogy jelen ügy szempontjából a bontóper „nem képez res iudicatum”, ezért nincs jelentősége annak, hogy a bontóperi iratokban az ingatlanvagyon nincs megemlítve. Rámutatott, hogy a bontóper során közös ügyvédjük volt, akinek a tanúkenti meghallgatását indítványozta, de erre azért nem került sor, mert az I. rendű alperes nem adott részére felmentést a titoktartás alól.

[22] Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében felülbírálta [régi Pp. 228. § (4) bekezdés].

[23] Az I. rendű alperes fellebbezése megalapozatlan.

[24] A régi Pp. 253. § (1) bekezdése értelmében a Fővárosi Ítéltáblának először a hatályon kívül helyezésre irányuló másodlagos fellebbezési kérelem megalapozottsága felől kellett döntenie. Az I. rendű alperes nem jelölte meg a másodlagos fellebbezési kérelmét alátámasztó eljárási szabályt; e tekintetben arra hivatkozott, hogy a felderítetlenül maradt tényállás teljes körű tisztázása teszi szükségessé az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének a hatályon kívül helyezését. Érvelése szerint ehhez egyrészt édesapja írásban tett tanúvallomásának az elfogadása, másrészt a meghallgatott tanúk vallomásának az eltérő értékelése szükséges. Ezzel összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla arra mutat rá, hogy az érvelés helyessége esetén sem lenne indok a hatályon kívül helyezésre, a másodfokú bíróság ugyanis reformatórius jogkörében eljárva olyan bizonyítékot is a mérlegelés körébe vonhat, amit az elsőfokú bíróság mellőzött, és ezzel kiegészítve felülmérlegelheti a bizonyítékokat. Ebből következően az I. rendű alperes alaptalanul kérte az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének a hatályon kívül helyezését; az elsőfokú bíróság eljárása során olyan eljárási szabálysértés sem történt, ami ezt szükségessé tenné, vagyis a régi Pp. 252. § (1) - (2) bekezdéseinek az alkalmazására nem volt ok, a Fővárosi Ítéltábla ezért az ügy érdemében hozta meg a döntését.

[25] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette azzal, hogy a felperes – a 2017. április 11-i tárgyaláson tett személyes előadása szerint – 2013. február 1-én költözött el a felperessel közös lakóhelyükül szolgáló utcanév utcai lakásból (33.P.21.541/2016/28. számú jegyzőkönyv).

[26] Az így kiegészített tényállás alapján a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság érdemi döntésével, amit csupán az életközösség megszakadásának időpontja tekintetében pontosított, ez azonban – tartalmára figyelemmel – nem minősül az érdemi döntés megváltoztatásának. Lényegét tekintve a Fővárosi Ítéltábla osztotta az érdemi döntéshez fűzött jogi indokolást is, ezért visszautal az elsőfokú bíróság helytálló okfejtésére, amelyből – annak szükségtelen megismétlése nélkül – az I. rendű alperes fellebbezésével összefüggésben kiemeli a következőket.

[27] A felperes a vagyonmegosztásra irányuló keresetét arra alapította, hogy a vagyonszerzés időszakában házassági, majd élettársi életközösségben élt az I. rendű alperessel, aki viszont tagadta, hogy életközösségük 2001. október 1-je után is fennállt volna.

[28] A kereset jogalapjának megítélése szempontjából annak van alapvető jelentősége, hogy a felek házassági életközössége mikor szakadt meg, és azt követően kialakult-e közöttük élettársi kapcsolat. Ennélfogva helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a régi Pp. 213. § (3) bekezdése értelmében közbenső ítélettel állapította meg a házastársi és az azt követő élettársi kapcsolat fennállását, továbbá annak időbeli határait [EBH2008. 1782.].

[29] Az I. rendű alperes nem vitatta –a jelen perben és a bontóperben sem –, hogy a felperessel mintegy másfél éve már fennálló élettársi kapcsolata a 2001. január 20-i házasságkötéssel házassági életközösségben folytatódott. Ennek vagyoni következményeként – a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (Csjt.) 27. § (1) bekezdésében felállított törvényi vélelem szerint –a házassági életközösség idejére közöttük házastársi vagyunközösség keletkezett. A házastársak közös szerzésére vonatkozó törvényi vélelem tükrében a kereset elbírálása szempontjából döntő jelentősége van annak, hogy a házastársak életközössége mikor szakadt meg. Ennek időpontját a bontóperben eljáró bíróság a felek hozzávetőlegesen nyolc évvel később megtett egyező tényelőadása alapján állapította meg; ítéletéhez azonban e jogilag jelentős tény bekövetkezésének időpontja tekintetében nem fűződik a régi Pp. 229. § (1) bekezdésében szabályozott anyagi jogerőhatás. Ennélfogva nem volt akadálya annak, hogy a felperes bizonyítsa: a házassági életközösség megszakadásának a bontóperi ítéletben feltüntetett időpontja nem felel meg a valóságnak [rég Pp. 195. § (6) bekezdés, 196. § (1) bekezdés].

[30] A felek nyilatkozatának valóságtartalmát eleve kétségesse teszi, hogy az életközösség – általuk megjelölt – megszakadását követő mintegy nyolc év elteltével kérték a házasság felbontását, de arra nem adtak magyarázatot, hogy miért ilyen hosszú idő után terjesztették elő a kötelék felbontása iránti kérelmet, nem jelölték meg az életközösség megszakadásának az okát és azokat a körülményeket sem, amelyekkel az életközösség megszakadását a külső szemlélők számára is kinyilvánították. Ugyanakkor közzismert tény, hogy a bontó kereset előterjesztésének időszakában az elmélyülő világgazdasági válság a magyarországi vállalkozásokra is kedvezőtlenül hatott; így elfogadható a felperes – jelen perben tett – előadása, miszerint az érdekeltségébe tartozó vállalkozások hitelezői elől

kívánták eltitkolni a közösen szerzett vagyont annak érdekében, hogy azt ne használhassák fel követeléseik kielégítésére.

[31] Az életközösség fennállása és időtartama tekintetben az elsőfokú bíróság a felek által szolgáltatott bizonyítékokat – az I. rendű alperes édesapjának az írásbeli nyilatkozatától eltekintve – teljeskörűen figyelembe vette, abból nem rekesztette ki az I. rendű alperes által bejelentett tanúk vallomását sem, azok (illetőleg az összes tanúvallomás) bizonyító erejét a további bizonyítékokkal (tanúvallomásokkal) összevetve értékelte.

[32] Az elsőfokú bíróság nem sértette meg az eljárási szabályokat azzal, hogy az I. rendű alperes édesapjának az I. rendű alperes által becsatolt írásbeli nyilatkozatát nem tekintette tanúvallomásnak, hiszen a fél által bejelentett tanú kihallgatására csak a bíróság előtt van lehetőség, ha a tanú a bíróság előtt megjelenni nem tud, úgy a bíróság lakásán vagy tartózkodási helyén hallgathatja ki [rég. Pp. 172. §, 173. § (3) bekezdés, 176. § (1) bekezdés]. A bíróságtól távol – az ellenérdekű fél jelenléte nélkül – ellenőrizetlen körülmények között megtett, előre nyomtatott írásbeli nyilatkozat aláírása nem helyettesítheti az eljárási szabályoknak megfelelően megtett tanúvallomást; az ilyen iratba foglalt nyilatkozat – annak valóságtartalmát illetően – nem rendelkezik bizonyító erővel.

[33] A meghallgatott tanúk vallomását az elsőfokú bíróság részletesen ismertette, a tanúvallomásokat egymással és a rendelkezésre álló más bizonyítékokkal (okiratokkal, fényképekkel) összevetette, és így állapította meg azok bizonyító erejét. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésének szempontjait is megjelölte ítéletében; a bizonyítékok mérlegelésének módja mindenben megfelelt a régi Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek, a felülmérlegelésre a Fővárosi Ítéltábla nem látott indokot.

[34] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletéből kiemeli, hogy a felekkel rokoni kapcsolatban nem álló tanúk kétségmentesen alátámasztották, hogy a felperes és az I. rendű alperes 2001. október 1-jét követően is családként éltek együtt, közösen nevelték gyermeküket, közösen gazdálkodtak, és közösen töltötték el a szabadidejüket. Közös döntést alakítottak ki életvitelük és vagyoni viszonyaik tekintetében, és közösen határozták meg célkitűzéseiket is.

[35] Az életközösség fennállásán nem változtatott az a körülmény, hogy az I. rendű alperes – jelen perben tett utólagos állítása szerint – titkos szerelmi kapcsolatot tartott fenn tanú9val. tanú9 ugyanis tanúvallomásával megerősítette: kapcsolatuk nem volt folyamatos, tartós együttélést nem alakított ki az I. rendű alperessel, sőt – a házassági életközösség utolsó három évében tartó – szabadságvesztés büntetése alatt egyáltalán nem is találkozott vele. Ez a – titokban tartott – kapcsolat nem eredményezett életvitelbeli kötődést tanú9 és az I. rendű alperes között, így nem tette kétségessé a felperes és az I. rendű alperes közötti életközösség 2013-ig tartó folyamatos fennállását.

[36] A kifejtettek szerint a felperes bizonyította, hogy a bontóperben ő és az I. rendű alperes valótlanul nyilatkoztak házassági életközösségük megszakadásáról, ami azt jelenti: a törvényi vélelem alapján kell megítélni az életközösség időtartamát, vagyis vélelmezni kell, hogy a házassági kötelék felbontásáig házassági életközösségben éltek.

[37] A házassági kötelék felbontása után sem történt olyan változás a felek életvitelében, amely az életközösségük megszakítására utalt volna, ilyen körülményre maga az I. rendű alperes sem hivatkozott. A házasság felbontása után a felek ugyanúgy éltek tovább, mint azt megelőzően, továbbra is együtt laktak, együtt töltötték a szabadidejüket, közös háztartást tartottak fenn, közösen gazdálkodtak és döntöttek bevételeik felhasználásáról, közösen nevelték a gyermeküket.

[38] A gazdasági közösség fennmaradására utal, hogy vállalkozásaik működtetését továbbra is közösen végezték, a befektetésekről együtt döntöttek, és a befolyó jövedelemből a felperes – az elsőfokú bíróság által megállapított módon – nagy összegű kölcsöntörlesztést teljesített a településli ingatlanra terhelt bankkölcsönből.

[39] A felperes és az I. rendű alperes együttélése megfelelt az élettársi kapcsolat Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 685/A. §-ában felállított ismérveinek, amely jogi értelemben akkor szűnt meg, amikor ennek egyik lényeges eleme – nevezetesen a közös háztartásban való együttélés – megszűnt azzal, hogy a felperes elköltözött az élettársak közös lakóhelyeül szolgáló ingatlanból. Az elköltözés körülményeire a felperes személyes előadása során maga adta elő: 2012 együtt töltött szilvesztere után az I. rendű alperes arról tájékoztatta, hogy a jövőben egyedül szeretne élni, ő ezt elfogadta, és 2013. február 1-jén elköltözött a közös lakásukból.

[40] Nem merült fel arra utaló adat, hogy az életközösség a felperes elköltözése után is folytatódott volna; ebből kiindulva a Fővárosi Ítéltábla az élettársi életközösség megszakadása tekintetében annyiban pontosította az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét, hogy annak időpontját hozzáigazította a felperes elköltözésének az időpontjához.

[41] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét – annak megfogalmazásbeli pontosításával – a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[42] Az eredménytelenül fellebbező I. rendű alperes köteles megtéríteni a felperes részére a jogi képviselete ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költségét. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5)-(6) bekezdései alapján a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység munka- és időigényességére figyelemmel mérlegeléssel állapította meg, amelyhez a 4/A. § (1) bekezdése értelmében hozzáadódik az áfa.

Budapest, 2022. november 9.

Levek Istvánné s.k.
Molnár Ágnes s.k.

Dr. Csordás Csilla s.k.

Dr.

bíró
bíró

a tanács elnöke, előadó bíró

A kiadmány hitelül: